

ADAM SOUTHWARD

TRANS

THRILLER

Trans

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

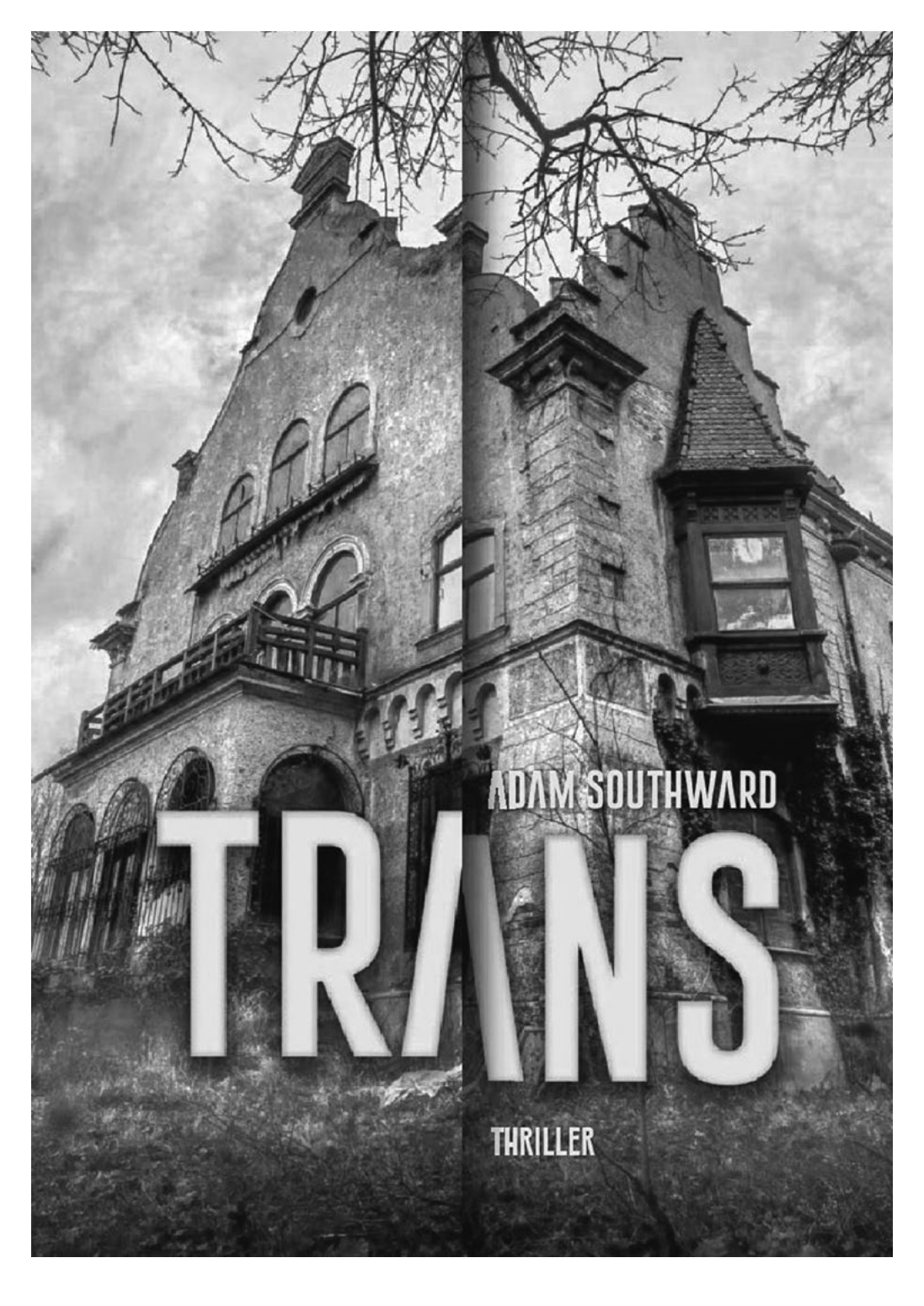

Adam Southward
Trans – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ADAM SOUTHWARD

TRANS

THRILLER

ADAM SOUTHWARD
TRANS

Tato kniha je románová fikce. Jména, postavy, organizace, místa, události a situace jsou buď výsledkem autorovy imaginace, nebo použity jako fikce. Jakákoli podobnost se skutečnými postavami, žijícími či nežijícími, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

S LÁSKOU PRO KERRY, ISLE A DAISY

KAPITOLA 1

PROFESOR OPATRNĚ POKLEKL. Nechtěl se umazat od krve, která se stékala ve velkou kaluž na levném linoleu pokrývajícím podlahu učebny. Položil ženě ruku na rameno a při pohledu na teplou a lepkavou tekutinu se otřásl odporem. Podíval se do jejích mrkajících očí. Pokoušela se něco říct, ale zajíkala se, v hrdle jí totiž bublala krev. Z pootevřených úst, jimiž chtěla něco říct, se již nevydrala ani hláska. Z jejího těla pomalu odcházel život, profesorovi se z toho pohledu svíral žaludek. Jeho oči se zalily slzami, ta bezmoc, že jí už nedokáže pomoci, byla děsivá.

Co to vlastně bylo za ženu? Její tvář si vybavoval, nedokázal si ale vzpomenout na jméno. Měla bledou, vrásčitou kůži a rty namalované rtěnkou. Krátké tmavé vlasy s prošedivělými pramínky, kolem krku volně omotaný květovaný šátek. Možná kolegyně. Nebo některá z jeho studentek? Budovou fakulty projde každý den tolik lidí, nemůže si je přece všechny zapamatovat.

Podíval se na hodinky. Měl velké zpoždění. Jeho manželka rezervovala na večer lístky. Koncert v londýnském South Banku měl začínat v sedm hodin. Elgarova symfonie číslo 2, jeho oblíbená skladba. Pobrukoval si hlavní motiv skladby i teď. Zněla mu pořád v hlavě, jak to u podobně nakažlivých melodií bývá.

Najednou hudba utichla. Pravým okem mu projela palčivá, řezavá bolest.

Žena se pohnula. Křečovitě šklubla zakrvácenou pravou nohou. Sledoval, jak jsou její pohyby stále pomalejší, jak se její dech zrychluje a mění v krátké, mělké nádechy a výdechy. Krev se řinula z několika ran na jejím těle, zvolna stékala po hrudníku. Skelný pohled v jejích očích pomalu skomíral. Byla ale ještě naživu.

„Omlouvám se,“ zašeptal. Pravou rukou sevřel nůž a vytáhl ho ven. Zhluboka se nadechl a ze všech sil jí ho zarazil znovu do hrudníku.

Byl to kuchyňský nůž s vroubkovaným ostřím, ale tupý. Třesoucí se rukou jej vytáhl. Nemohl si vzpomenout, odkud nůž má, nástroj ale vypadal velmi staře. Zamračil se, protože krev, která pomalu odkapávala z plastové rukojeti, mu potřísnila zápěstí a zatekla pod řemínek u hodinek.

Profesor se dotkl ženiny tváře, zanechal na ní krvavou šmouhu a narušil tím její make-up. Už je mrtvá, dokonalou tvář už nebude potřebovat. Ve chvíli, kdy se jí dotkl, ho v několika po sobě jdoucích vlnách zachvátil panický strach. Vstal, zvedl hlavu a zakuckal se, protože musel spolknout žlučovitě žaludeční šťávy, které se mu draly ven z hrdla.

Nacházel se v prostorné učebně, zšeřelé blížícím se večerem. Jediným zdrojem světla byly pouliční lampy před okny obrácenými na severní stranu. Stoly a židle uspořádané původně do tvaru velkého U tak, aby se tu mohly konat semináře, byly teď rozházené a rozstrkané po celé místnosti. Dalo by hodně práce, než by je někdo urovnal na původní místo.

Pár metrů od zavražděné ležel starší muž – mezi stoly a tváří čelem k zemi. Černé stopy od noh stolu na podlaze naznačovaly, že se muž zoufale bránil a snažil se uniknout. Ten gentleman byl profesorův kolega, proděkan fakulty a brilantní vědec. Pracovali

spolu už dvacet let. Měl na sobě jako vždy formální oblečení, oblek s kravatou a naleštěné polobotky. Prošedivělé vlasy zůstaly rozčísnuté bezvadnou pěšinkou, měl ale rozbité brýle a jedna stranička se mu sesunula po tváři. Byl už mrtvý. Profesor ho bodl čtyřikrát do zad. Právě on měl být jeho jedinou obětí. Ta žena ho ale náhodou vyrušila. Co mohl dělat?

Profesor zíral ještě několik vteřin na rozbité brýle, dokud jeho nevolnost nezačala být nesnesitelná. Otočil hlavu a snažil se na ty dvě oběti, natažené na zemi, nedívat, zhluboka dýchal, ale jeho zmatenost se ještě stupňovala. Podíval se letmo na stěnu a spatřil velkou fotografii Junga, který vypadal, jako kdyby jeho pohled opětoval. Pověsil jej tam on sám, stejně jako ostatní fotografie. Byl stále na svém místě – nad poličkou se vzorně urovnanými texty pro studenty prvního ročníku.

Profesorovi vyhrkly slzy do očí, plakát s Jungem se ztratil v jejich proudu. Zachroptěl a ucítil sevření v hrudi.

Rozhlédl se po učebně, aby pak svůj pohled zoufale upřel ke dveřím, ze kterých očekával pomoc. Temná postava v chodbě však zavrtěla hlavou, stejně jako předtím, a než vystoupila do osvětleného prostoru, ještě něco tiše zašeptala.

Osoba, která se vynořila ze stínu, byla drobná, nicméně poněkud obtloustlá. Byl to muž v ošoupaném obleku a sešmajdaných botách. Leskla se mu pleš a brýle měl posazené až na samotném konci nosu. Jeho nehybný, upřený pohled držel profesorovu mysl v neúprosném sevření.

Postava zůstávala v chodbě a šeptem drmolila nějaká slova. Tiché zasyčení se rozlehlo prostorem jako vánek, a ačkoli profesor ta slova nerozeznával, mlha v hlavě se rozplynula a jeho zmatenost se transformovala v jasně definovaný cíl. Profesor stále cítil nevolnost a žaludeční šťávy se mu zase draly až do hrdla. Nohy mu zkameněly ve chvíli, kdy se sugesce pevně

uhnízdila v jeho vědomí. Věděl jasně, co musí udělat, a to poznání ho naplnilo děsem.

V návalu paniky se mu zatočila hlava. Zavrával a musel se chytit nejbližšího stolu. Tmou se rozezvučelo zaskřípání a profesor málem upadl. Nakonec se mu však ztracenou rovnováhu podařilo znovu nalézt.

„Proč?“ zeptal se profesor chraplavým hlasem. „Prosím?“

Muž ale zavrtěl hlavou, znovu zašeptal, o jeho příkazu nebylo pochyb.

Profesor se začal vymlouvat, prosit, ale ostrá bolest ve spáncích ho zrazovala. S každým dalším výkřikem se stupňovala. Prosil o slitování, ale nepomáhalo to. Rezignovaně sklopil zrak. Nemohl nic dělat. Neměl situaci pod kontrolou.

Muž ustoupil zpátky do temnoty, stal se z něj pouhý stín. Teď už jenom stál a čekal.

Slova se přeskupovala v profesorově mysli, narážela do sebe, hledala své místo, usazovala se do prasklin a škvír a nacházela konečně místo svého určení. Profesor s myšlenkami bojoval, sugescie ale dokázaly zakořenit v nejnítěrnějším vědomí tak, že se staly součástí jeho bytosti a jejich síla pak byla absolutní. Říkaly mu, co má udělat, a on to udělal.

Neměl na výběr.

Profesor ucítil, jak mu nůž bez odporu projel hrdlem, a ačkoli cítil, že se pohybuje dál a dál, bolest byla vzdálená, tupá a nevýznamná. Přestože si uvědomoval, jak mu z tepen proudí krev, vnímal to jako jakýsi vzdálený vjem. Kromě alarmujícího kovového zápachu, který dráždil jeho čichové buňky, už nic jiného necítil.

Během několika vteřin zeslábl natolik, že se nedokázal udržet na nohách. Podlomila se mu kolena. Upadl, nejdřív na kolena, a pak se zhroutil na bok. Po celou dobu upřeně zíral na postavu

na chodbě. Muž se stále usmíval, pořád k němu promlouval, a to i tehdy, když on už pomalu přestával vnímat.

Poslední profesorův pohled patřil právě záhadnému muži. Přitáhl si židli, aby se na ni mohl posadit. Vypadal vyčerpaně a držel se za hlavu. Pravou rukou zaťukal několikrát na podlahu.

Profesor zaslechl z chodby poslední zašeptání. Muž mluvil nějakým cizím jazykem, kterému nejdříve nerozuměl, pak ho ale poznal. *Te iert.* Odpouštím ti. Ten jazyk přece znal, vyvolal v něm záplavu vzpomínek, dlouho potlačovaných. Defilovaly mu před očima. Teď už věděl, proč ten muž přišel i co chce udělat. Věděl taky, že je příliš pozdě na to, aby mu v tom někdo zabránil.

KAPITOLA 2

DOKTOR ALEX MADISON se vzbudil v šest ráno, všechno ho bolelo a byl úplně grogy. Dnes ho neprobudilo hlasité vyzvánění elektronického budíku – zapomněl ho včera nastavit. Zvednul se na loktech, zíval, snažil se rozhýbat krční svaly a uvolnit celkovou ztuhlost páteře.

Cítil se jako po výprasku, byl unavený a v ponuré náladě. Vypil včera příliš mnoho červeného vína a trpěl nedostatkem kvalitního spánku. Otevřel šuplík nočního stolku a vytáhl balení léků. Zíral na krabičku a jako každé ráno si ji přál zastrčit zpátky do šuplíku. Jenom jednu tabletku, řekl si v duchu, aby mohl vůbec fungovat. Vyloupl ji z lékového plata a bez zapití spolkl.

Jane ležela vedle něj, spala na břiše, nahá, s příkrývkou shrnutou ke kolenům. Její vlasy ostříhané na mikádo zakrývaly dokonale vymodelovanou tvář. Alex ji pozoroval, přál si, aby cítil vzrušení, přál si, aby trvalo déle než těch šest měsíců, než jejich vztah dospěl do tohoto bodu. Díval se na její zátylek, přemýšlel, co se odehrává v její hlavě. Přemýšlel, jestli ví, že ji pozoruje. Jane se prohnula v zádech a otočila se. „Včera jsi přišel pozdě,“ řekla a zavrtěla boky. „Nechceš zůstat dneska ještě chvíli v posteli?“

„Nemůžu,“ řekl Alex a zamračil se. „Promiň. Práce.“

Jane se rozpálila hněvem a odfoukla si z čela pramen vlasů.

Alex podle lesku jejích očí poznal, že ji to mrzí. „Strašně moc bych chtěl, opravdu,“ řekl, „ale dneska to fakt nejde. Mám nový případ. Za několik týdnů se to možná trochu uklidní.“

Říkal sice pravdu, ale jen tak zpola. V posteli zůstat nechtěl, ale nový případ skutečně dostat měl. Uvědomil si, že mohl využít tuhle příležitost k tomu, aby rozsekl patovou situaci jejich vztahu a říct Jane, že by se měli rozejít. Měl pocit, že by si zasloužila upřímnějšího a odvážnějšího partnera.

Jane si ale jenom povzdechla, otočila se na druhý bok a zavřela oči.

Alex sledoval linii jejích nohou, boků a útlých zad. Dýchala mělce a ramena měla viditelně napjatá. Byla frustrovaná, možná i naštvaná. Taková situace se v posledních týdnech často opakovala. Alex svou reakcí jejich vztah neustále posílal ke dnu. Jane se ale nepřestávala snažit. On už to ale dávno vzdal.

Natáhl ruku a pohladil ji po zádech. Její kůže se napjala a uvolnila. Nepohnula se. Zastavil se, pozoroval ji a v duchu přemýšlel, co by jí měl říct. Pak odtáhl ruku. Vstal a postel se lehce zhoupala.

„Uvidíme se,“ řekl a vycouval z ložnice, z háčku na dveřích si po cestě vzal svůj župan.

Pak si dal rychlou sprchu, hodil na sebe oblek, sebral ještě telefon a pospíchal dolů do kuchyně, aby si udělal kávu. Dva zmeškané hovory od Grace. Podíval se na hodinky. Měl čas, aby jí ještě před snídaní zavolal.

„Alexi,“ ozvala se na druhém konci linky Grace, v jejím hlase bylo znát obvyklé zklamání z celé jeho existence.

„Tys mi volala,“ řekl Alex a nasypal si do kávy tři vrchovaté lžičky cukru.

„Volala jsem několikrát,“ prohlásila Grace, „protože naše dcera je aktivní dívka a potřebuje od svého tatínka alespoň minimální zpětnou vazbu. A ty to velmi často nebereš.“

Byla to pravda. Alex Katie miloval a snažil se být pro ni vždy k dispozici. Grace ale často volala pozdě večer nebo brzy ráno. Měl pocit, že velmi dobře ví, že Alex v tuhle dobu telefon nezvedne, a že toho využívá, aby nad ním měla převahu. Výtky si určitě zasloužil, každopádně, to ale neznamenalo, že mu její způsob komunikace bude vyhovovat.

„Jak to můžu brát, když spím a mám vypnutý mobil?“ zeptal se Alex a sesbíral prstem z kuchyňské desky několik zbloudilých zrníček cukru a hodil je do dřezu.

„Ty si vypínáš mobil?“ podivila se Grace. „Ještě když jsme byli manželé, tak ti tamta ženská mohla volat čtyřiaadvacet hodin denně a nevadilo ti to. Copak jsi na to už zapomněl?“

Alex nezapomněl, a ani dnes, když se o tom Grace zmínila, nebyl na své tehdejší chování hrdý. Vždycky si našel nějakou chabou výmluvu. Grace měla dostatečnou zásobu argumentů, která by jí vystačila po zbytek života na této planetě.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptal se Alex. „Co potřebuješ? Můžu mluvit s Katie?“

„Mohl bys,“ odpověděla Grace. „Kdybys zavolal o dva dny dřív, když jsem ti poprvé volala. Jela tábořit do New Forestu. Je to kousek od Lyndhurstu. Vždyť jsem ti o tom říkala.“

Měla pravdu. Říkala to.

„Nevzpomínám si, že by ses o něčem takovém zmiňovala,“ odpověděl Alex, celý rozmrzelý, že Katie nezastihl. „Má s sebou mobil?“

„Nesmí používat mobily. Jenom v naléhavých případech. Je to nějaká lesní škola a mají tam přivést děti zpátky k přírodě. Nemůžou se moc soustředit, když jsou všichni na Instagramu. Necháávají mobily ve stanech.“

„Není to nebezpečné?“ řekl Alex a napadlo ho, že to je úžasné a že přesně tohle by děti v jejím věku měly zažívat.

„Uvědom si, že lidi tábořili dávno před tím, než měli mobily a internet,“ odpověděla Grace. „Učitelé ale samozřejmě telefony mají a můžou zavolat, kdyby se něco stalo. Je to dostatečně bezpečné? Všechno v pohodě?“

„V pohodě,“ řekl Alex. „Takže...“

„Volám kvůli několika věcem.“ Její hlas zněl rezignovaně. Ne přátelská atmosféra se uvolnila a Alex věděl, že půjde o peníze. Platil Grace alimenty pravidelně a včas a zpravidla vyšší částky, než mu nařídil soud. Matka samoživitelka má ale vždy nějaké extra výdaje. Alex věděl, že se jeho bývalá žena nebude stydět říct si o peníze.

„Za prvé, tahle akce byla dost drahá,“ spustila Grace. „Ne že bych to nezvládla, ale napadlo mě, že bys mohl taky něco přispět – jako, že pak řekneme, že jí na to přispěli táta s mámou, víš, jak to myslím?“

Tón jejího hlasu byl poněkud jízlivý, ale zasloužil si to. Vždycky si v duchu přísahal, že jako manžel a otec neselže. Nenáviděl muže, kteří dokázali rozbít šťastnou a fungující rodinu. Děti si to nikdy nezaslouží. Katie si to nezasloužila.

„Grace,“ řekl, „řekni mi nějakou rozumnou částku, kterou ti můžu přispět, a já ti ji hned pošlu. Víš, že peníze nejsou problém.“

„Dej si pohov, Alexi,“ pokračovala Grace. „Prachy ti vždycky šly.“ Alex polknul. To ten den kurevsky začíná.

„Ale tři stovky to spraví,“ pronesla. „Musím to všechno zaplatit kreditkou.“

Zapsal si do zápisníku: Grace – 500 liber.

„Dneska je tam máš.“

„Druhá věc,“ řekla Grace. „Až se vrátí, chce za tebou přijet a zůstat s tebou.“

Alex se zhluboka nadechnul. Uvědomil si, že onen nepříjemný pocit v břiše, který cítil už od jejich rozchodu, se pomalu vytrácí. Po chaotickém a nepříjemném rozvodu se dohodli na tom, že pro Katie bude nejlepší, když bude žít s Grace. Bylo jí tehdy osm

a ze všeho nejvíc potřebovala stabilitu. Alex ji brával během týdne na obědy a občas u něj byla na víkend, bylo ale těžké skloubit čas strávený s ní s nabitým pracovním programem a náročným společenským životem. Teď jí bylo dvanáct, a když nebyla ve škole, dělila svůj volný čas mezi lekce klavíru, gymnastiku a přátele. Teď měla Katie i mobilní telefon, takže si vzájemně posílali esemesky a různé vtípky a několikrát týdně si volali. Zklamal sice jako manžel, ale chtěl být alespoň dobrý otec.

Alex přemýšlel o Jane, která byla stále nahoře v ložnici. Uvědomil si, že nechce, aby tu Jane byla, až sem Katie přijede. Jane se od Grace tolik lišila – jak by ji asi vnímala Katie? Mít v posteli cizí ženu byla neklamná známka něčeho trvalého, určitého a Alex si nepřál, aby byla Katie nucena tohle přijmout. Nebyla prostě vhodná doba a Jane nebyla ta pravá osoba. Strašně si přál, aby ho Katie navštívila. Věděl, že mu to přinese pocit jistoty a bezpečí a – především – pocit, že je zase normální člověk. Jane do toho ale vůbec nezapadala.

„To by bylo skvělý,“ řekl. „Díky, Grace.“ Myslel to upřímně. Při vzpomínce na Katie mu roztávalo srdce. Snažil se spolknout pocit viny, ale uvízl mu v hrdle. Když přišlo na rodinu, byl z něj vždycky tragéd.

Grace chvíli mlčela. „Nejvyšší čas, aby se k tobě vrátila,“ řekla. „Nedokážu ti odpustit spoustu věcí, ale nepřenesla bych přes srdce, kdybyste se nestýkali. Tohle bych nikdy nechtěla.“

„A kdy by přijela?“

„Asi tak za dva týdny,“ odpověděla Grace. „Na táboře bude týden a půl, pak bude potřebovat pár dní, aby se z toho vzpamatovala a vydrhla si bláto z uší a špínu zpod nehtů.“

Alex se usmál. Dva týdny. Za dva týdny už bude mít ten nový případ za sebou, ať už to dopadne tak či onak, a mohl by si vzít pár dní volno. Klienty své soukromé psychologické ordinace

může klidně přeobjednat na jiný termín. Začal si v hlavě sprádat plány – přírodovědecké muzeum, divadlo, ZOO. Byla vůbec na vyhlídkovém kole v Jubilee Gardens? Katie prožila celý život v Londýně. Když se Alex a Grace rozešli, ona si nechala jejich rodinný dům v Ealingu, zatímco on se přestěhoval na sever do Harrow. Možná by bylo fajn vzít ji ven z města, třeba někam na venkov nebo na pláž. Mohli by vyrazit na jižní pobřeží a mrknout se třeba do Brightonu.

„To zní skvěle,“ řekl Alex. „Už se nemůžu dočkat.“

Ve sluchátku bylo ticho. Nakonec si Grace odkašlala.

„A jsi v pohodě, Alexi?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že jsi vzal nový případ. Děláš zase pro policii?“

Alex se zamračil. Klepy se šířily rychle.

„Nemusíš to dělat,“ pokračovala Grace. „Nemusíš si na nic hrát. Stačí, když děláš svou praxi. To bohatě stačí.“

„Stačí?“

„Zkus ignorovat otce,“ řekla Grace. „Já vím, že ho máš pořád za zády. Nemusíš si přece nic dokazovat.“

Ačkoli se snažil svého otce z principu ignorovat, nedokázal se ho úplně zříct. Alexův otec byl v lékařském světě považován za poměrně vlivnou osobnost, byl členem různých komisí, špičkový vědec v oblasti psychologie a svému synovi to dával vždy patřičně najevo. Během minulého měsíce spolu měli tři velmi chladné telefonáty, během nichž otec Alexe přesvědčoval, aby na čas přerušil privátní praxi a dělal něco, co bude odpovídat jeho vzdělání.

„Soukromá praxe ti perfektně sedí,“ pokračovala Grace.

Alex sevřel čelisti. „Jak sedí?“

„Ty víš dobře, jak to myslím. Panebože!“

„Požádali mě o konzultaci, Grace. Jsem v tomhle oboru docela respektovaný psycholog, víš?“

„Vím. Ale zrovna takhle jsem to nemyslela.“

Zavládlo ticho, trapné ticho, během něhož se Alex snažil vydýchat svou frustraci. Nepomáhalo to.

„Nemohl jsi za to, Alexi. Ten případ se tehdy prostě vymknul kontrole. Nikdo tě za to přece neobviňuje.“

Alex radši mlčel. Tuhle větu slyšel už tolikrát, že byla prakticky bezvýznamná. Možná, že to byla pravda, ale jako útěcha to stejně nefungovalo. Ten pocit viny tu byl stále.

„Pošlu ti ty peníze,“ řekl. „Brzo si zase dáme vědět, Grace.“

Slyšel už jen hlasitý povzdech na druhém konci, právě ona ale věděla nejlíp, že s ním nic nezmůže.

„Opatruj se, Alexi,“ řekla a zavěsila.

Alex odložil mobil a nadával sám sobě za to, že reagoval tak nevrle. Grace jeho práci rozuměla. Byla jedním z mála lidí, kteří jej kdy chápali. Věděla, že právě jeho práce přispěla ke krachu jejich manželství. Byla férová, ale neoblomná. Ačkoli poslední spolupráce s policií skončila tragicky, jeho postup byl ale tehdy zcela bezchybný. Dobře to věděl a přál si do toho jít znovu a ukázat všem, že to zvládne.

Zavřel oči a usmál se. Chyběl mu její hlas. Chyběla mu v mnoha ohledech, ale nikdy jí to neřekl. Na to bylo už příliš pozdě.

KAPITOLA 3

KDYŽ ALEX ZASTAVIL s autem u prvního kontrolního stanoviště, bezděčně se roztřásl. Zapnul topení. Červeno-bílá bezpečnostní bariéra zůstávala stažená a k vozu mířil muž z ochranky. Byl to podsaditý chlapík, který měl zleva na krku tetování hada požírajícího vlastní ocas.

Za jeho zády čněla do výše věžeňská brána a Alex cítil zvláštní topornost. Nebyl s tímhle světem v kontaktu už tak dlouho, a přesto pro něj byl tak důvěrně známý – špinavé zdi z oranžových cihel Vězení Jejího Veličenstva Whitemoor ukryvaly po staletí spoustu tajemství a hromady špíny. Brána, která působila velmi nepřátelsky, byla přeplněná různými bariérami a výstražnými nápisy. Byla vstupem do jiné říše, říše zcela odlišných lidských zkušeností.

Alex stáhnul okénko a nasadil nacvičený lékařský úsměv – v tuhle brzkou ranní hodinu velmi neupřímný, ale užitečný k tomu, aby zakryl vnitřní nepohodu projevující se škrundavými zvuky v trávicím traktu. Vzduch byl vlhký a dráždil ho v nose.

„Zaměstnanec?“ otázal se muž z ochranky.

„Ano, něco jako zaměstnanec. Doktor Alex Madison. Mám tu schůzku.“

Alex vystrčil ruku s průkazem, který muž ochotně přijal. S funěním se probíral v úředních listinách. Když dolistoval na poslední stránku pozdvihl obočí. „Nemám vás na seznamech,“ řekl, spustil ruku s pořadačem a podal Alexovi okénkem doklad zase nazpět.

Alexovi zrudnul krk. Polkl naprázdno, pak se zatvářil nechápavě a pokusil se o další nucený úsměv. Muž z ochranky na něj stále zíral. Alex si byl vědom toho, že má ve srovnání s ním velmi nevýrazný zevnějšek, protože má tak poloviční výšku i váhu a ani jeho vyčesané vlasy a několikadenní strniště příliš neprobouzely sympatie.

„Můžete to, prosím, ještě ověřit?“ řekl Alex. „V devět hodin mě očekává doktor Bradley.“ Podíval se na hodinky. Už skoro nestíhal. Bylo osm padesát tři.

Muž se zatvářil našťavaně, otočil se a loudavým krokem kráčel zpátky do strážnice. Alex viděl, jak někomu telefonuje. *Trpělivost*, říkal si v duchu. *Nervozita bývá v takových situacích kontraproduktivní*. Podíval se do zpětného zrcátka, narovnal si několik trčících pramenů vlasů a zamračil se, protože byl nucen konstatovat, že mu kštice začíná řídnout. Zahlédl přítom několik aut stojících v řadě za ním.

Omlouvám se, zadeklamoval neslyšně čekajícím a začínal mít trochu obavy, že se tu napoprvé neuvedl příliš dobře.

Strážný ho nechal ještě dobrou minutu čekat, teprve pak k němu pomalu nakráčel. „Řekněte svému šéfovi, ať si příště vyřídí papíry včas.“

„Není to můj šéf...“ namítl Alex, strážného už ale jeho odpověď nezajímala, otočil se a pokýval hlavou na kohosi ve strážnici. Bariéra se zvedla. Alex zareagoval rovněž pokynutím hlavy, zamumlal pár slov omluvy, ale už se nezeptal, kudy má od hlavní brány pokračovat dál, ačkoli se v areálu vůbec nevyznal. Jenom s úsměvem poděkoval a vyjel do hloubi věznice.

Alex uviděl ukazatel k parkovišti pro personál a zaparkoval na jediném volném místě. Netušil, jestli má vůbec oprávnění tady zastavit. Pochyboval o tom. Bude tu sice jenom chvíli, ale člověk nikdy neví.

Parkoviště se rozprostíralo po straně vedle hlavního vchodu. Když vystoupil z auta, ochromila ho vůně výparů z kuchyně, linoucí se z ventilačních průduchů umístěných vysoko na zdi. Od kontejnerů s černými koly hnal vítr po asfaltu chřastící papírové obaly a ubrousky. Na hromadě pneumatik vyrovnaných u zdi ležela divoká kočka, zívala a líně sledovala Alexe, jak prochází kolem ní.

Na základě instrukcí, které obdržel od doktora Bradleyho, měl najít vchod pro zaměstnance v křídle D a po několika zastávkách, při nichž si v ověřoval, že jde správně, ho skutečně našel a vstoupil do budovy.

* * *

Jestli věznice působila zvnějšku impozantním až strašidelným dojmem, uvnitř byla naprosto sterilní a ošoupaná. Veřejná budova, která si svou vybaveností nezdala s průměrnými skladovými prostory, čpěla podfinancováním a nedostatkem péče. Podlaha byla flekatá jako od neštovic. Uvolněné podlahové lišty byly na mnoha místech upevněné lepicí páskou, větší kusy dřevěného obložení byly pak provizorně opravené narychlo spíchnutými truhlářskými díly.

Alex prošel kolem několika výstražných tabulí zavěšených na stěnách, které informovaly návštěvníky o zákazu vnášení nezákonných a zakázaných předmětů i elektrických zařízení. Dozorce mu nabídl jednu ze dvou otřískaných plastových židlí, které stály v chodbě, kde měl počkat, až bude eskortován do své kanceláře. Připomněl Alexovi, že by se měl z bezpečnostních důvodů ještě dnes nechat vyfotografovat a pořídit si biometrické údaje, jinak

musí zítra u brány počítat s dalším zdržením. Pro přístup do kanceláře bude potřebovat speciální identifikační kartu schválenou ředitelstvím Vězení Jejeho Veličenstva Whitemoor. Na tuto informaci zareagoval dalším předstíraným úsměvem.

Několik minut pak zíral na potřísněnou krémovou stěnu a snažil se příliš nevdechovat mdlou vůni dezinfekce, když vtom zabučel bzučák a vnitřní dveře se otevřely.

„Doktor Madison,“ k Alexovi kráčela spěšně nějaká žena, napřáhla směrem k němu ruku a silně mu s ní zatřásla. Byla vysoká, měla snědou pokožku a černé vlasy. Měla hebké ruce a krásné oči.

Alex si odkašlal. „Omlouvám se,“ řekl, „problémy u brány.“

„Zastavují lidi i při výjezdu,“ řekla žoviálně. „Ale nebojte se, zvyknete si na to. Já jsem Sofie.“

„Alex.“

„Jsem vaše asistentka,“ informovala jej s úsměvem a pustila mu ruku.

„Asistentka? Ale já žádnou...“

„Já vím. Ale jsem tu na praxi a sháním supervizora, a vy jste zrovna tady, i když jenom krátkodobě. Je to pro vás problém?“

Alex se odmlčel a snažil se odhadnout, co může od své nové spolupracnice očekávat. Mluvila rychle, s lehkým cizím přízvukem, zřejmě německým. Byla atraktivní, navenek sebevědomá a Alexe hned nadchla, ačkoli pod jejím fyzickým kouzlem vnímal i něco hlubšího – jakýsi záchvěv nervozity, který se projevoval v jejím pohledu a který nedokázala úplně skrýt.

„Nemám s tím problém,“ řekl, ale nechtěl se na chodbě pouštět do podrobnější debaty o detailech své pracovní smlouvy s asistentkou, o jejíž existenci neměl dosud ani tušení. „Měli bychom...“

„Samozřejmě...“ řekla Sofie. „Pojďte se mnou. Odvedu vás do vaší kanceláře, můžete se usadit, dát si třeba kávu, a pak si spolu probereme pár detailů – v pořádku?“

„Ale doktor Bradley na mě čeká.“ Podíval se znovu na hodinky. Čtyři minuty po deváté.

„Robert? On tady teď zrovna není,“ řekla Sofie a udělala ústy lehkou grimasu. „Musel někam odjet. To se stává dost často, má na starosti tři věznice. To jste nevěděl? Asi ne. Ale brzy se s ním setkáte, možná zítra. Myslím, že s vámi bude chtít mluvit ještě předtím, než se pustíte do práce.“

Alex se zamračil. Zrovna tohle nečekal. Po dlouhých třech letech měl zase kriminální případ. Doktor Bradley to věděl a věděl taky proč. Tentokrát mu byl případ přidělen z vyšších míst – jeden vysoce postavený úředník ze státního zastupitelství si pro tuhle kauzu Alexe výslovně vyžádal a poskytl mu dostatek informací, aby podnítl jeho zvědavost. Bizarní mnohonásobná vražda s následným úmrtím klinického psychologa – nebyl to nikdo jiný než psycholog pověřený vypracováním odborného posudku podezřelého z vraždy. Podobné případy se neobjevují příliš často – pokud vůbec. Alex navzdory určitému zdráhání a vlastní neochotě ujmout se tak brzy dalšího kriminálního případu cítil, že je to příležitost, jak zachránit svou kariéru – a třeba i sama sebe?

Přestože ho Grace povzbuzovala a řekla mu, že mu jeho soukromá praxe sedí, věděla dobře, že ho neuspokojuje. Jeho srdce i duše bytostně tíhly k forenzní psychologii. Věděl, že policii nemusí nic dokazovat, ale že to chce především kvůli sám sobě.

Dnes si každopádně přál, aby mu příslušné úvodní odborné informace poskytl profesionální psycholog a aby se díky tomu mohl zaměřit na jemnější detaily případu a sestavení psychologického portréту podezřelého. Nečekal, že dostane pouze rychlý vhled do situace nad šálkem kávy od nějaké mladé postgraduální výzkumnice.

Služební prostory v křídle D připomínaly tak trochu státní nemocnici, což bylo místo, které Alex znal už z dob studií. Psací stoly

zavalené papíry namačkanými v nevhodně navržených kancelářských kójích, kde odér čisticího prostředku z chodby přebíjela pro změnu vůně kávy a sušenek. Prostředí bylo diametrálně odlišné od jeho vlastní soukromé ordinace vybavené ručně šitými koženými pohovkami a těžkými kusy masivního nábytku, mezi nimiž zaujímal čelné místo pracovní stůl – nádherná replika v regent-ském stylu.

V Sofiině kanceláři stolů moc nebylo. Oddělení pro závažné a nebezpečné poruchy osobnosti. ZNPO, byla malá organizační jednotka, jejímž úkolem bylo pracovat s asi devadesáti odsouzenými, kteří byli internováni mimo hlavní skupinu 4 030 vězňů pobývajících v hlavní budově. Mezi těmito devadesáti bylo segregovaných asi dvacet nejzávažnějších případů, někteří z nich v samovazbě. Mezi nimi byl i muž, jehož posudek měl Alex vypracovat.

„Tak tohle je oddělení ZNPO,“ řekla Sofie a ukázala na několik stolů oddělených chabou přepážkou. „Forenzní psychologové sedí tady a všechny ostatní odbornosti tam,“ ukázala na pět prázdných stolů. Na jednom z nich byl květináč s uschlou rostlinou.

Alex přikývl a přemýšlel v duchu o tom, jestli jsou cely zařízené lépe nebo hůře než tato kancelář.

„Váš stůl je tady.“ Ukázala na nejčistší z pětice forenzních stolů. „Já sedím hned vedle vás a tento používá Robert – chci říct doktor Bradley – když tu je.“

„Nemáte vlastní kanceláře?“ zeptal se Alex, překvapený faktem, že tři lékaři musejí sdílet jednu malou kancelář. Snažil se nevnímat špinavé otisky od šálků, jimiž byla znečištěná deska jeho nového pracoviště.

„Měli jsme,“ odpověděla Sofie, „nebo alespoň náš vedoucí ji měl. Teď se zrovna využívá jako sklad. Slibují nám, že bude vyklišena a zrenovována. Přestěhovali nás sem a myslím, že na nás tak

trochu zapomněli.“ Přiložila si dlaň k ústům a rozmazala si přítom rtěnku. „Je ten stůl v pořádku? Můžu ho ještě jednou umýt, jestli vám připadá...“

„Ne, je to v pohodě,“ řekl Alex, protože věděl, že se Sofie snaží ho ze všech sil uvítat co nejlépe. Měl by se asi snažit být trochu vstřícnější. Položil tašku na ošoupanou otáčecí židli, posadil se na okraj stolu a tváří v tvář ji pozoroval. Kousala si nehet. Zaměřil pozornost na její ruce a zjistil, že všechny nehty na rukou má krátké a zoubkované.

Rozhostilo se trapné ticho. Alex se podíval na rádio, které stálo vedle na registrační skříni. Z reproduktorů se linul jemný jazz. Sofie se naklonila a rádio vypnula.

„Když jsem tu sama, pouštím si rádio,“ řekla. „Jen tak, abych měla aspoň nějakou společnost.“

Alex se usmál.

„Je to tady asi trochu jiné než na Harley Street, co?“ řekla Sofie a ukázala na desku stolu.

Překvapilo ho to. „Proklepla jste si mě?“

„Trochu,“ řekla Sofie. „Když mi dal Robert vaše jméno, vygooglovala jsem si vás. Těšil jste se docela pozornosti bulvárního tisku. To má tak někdo štěstí.“ Pozdvihla pobaveně obočí.

„Štěstí?“ řekl a v duchu doufal, že četla jen ty dobré bulvární zprávy, ne ty ošklivé. Zamračil se.

„Omlouvám se, nechci se vám míchat do vašich věcí,“ řekla Sofie a její úsměv pohasl, protože si všimla jeho reakce a výrazu. „Zajímám se spíš o vaši praxi. Jaké metody používáte ve své soukromé praxi?“

„Nemusíte se omlouvat,“ zavrtěl Alex hlavou a byl trochu rozmrzelý sám na sebe. Jeho současná praxe měla velmi dobrou publicitu. Odsunul židli a posadil se. „To je v pořádku. Co byste chtěla vědět?“

Sofie zůstala stát. „Dělal jste tuhle práci někdy?“ zeptala se. „Forenzní posudky pro státní zastupitelství? Robert říkal, že jste se tím už zabýval, víc mi ale neřekl.“

„Zabýval jsem se tím, ano,“ přitakal a udělal pauzu. Jestlipak ví, proč byl tak dlouho mimo obor? „Teď jsem měl ale delší pauzu. Pokud bych měl být upřímný, v současnosti povětšinou sedím u sebe v ordinaci a naslouchám lidem, co mají jen málo úzkostí, ale o to větší množství peněz.“

„A co to je? Klinická psychologie? Kognitivně-behaviorální terapie? Tyhle věci?“

„Většinou. Mou odborností je klinická psychologie a sám obvykle říkám, že jsem klinický psycholog. Když začnete provozovat soukromou praxi, tak vám dojde, že nálepka je stejně důležitá jako vaše praxe, možná ještě důležitější.“

Sofie naklonila hlavu. „A takhle jste tedy začal pracovat s celebritymi?“

Alex se usmál a cítil, jak ho opouští napětí. Nebylo pochyb, že si o něm na internetu přečetla různé klepy.

„Já nepracuji jenom s celebritymi. Před pár lety jsem si udělal jméno díky tomu, že jsem měl v péči jednoho fotbalistu, který trpěl úzkostí ze selhání,“ vysvětlil jí. „Rozkřiklo se to, a než jsem se vzpamatoval, byl jsem vyhledávaným psychologem pro několik velkých klubů. Ve dne v noci mi volali manažeři a agenti. Tehdy jsem byl... bylo to pro mě velmi úspěšné období. Rozjel jsem svou praxi a položil základy, na kterých funguje dodneška.“

„Psycholog hvězd,“ řekla Sofie.

Alex si nebyl jistý, jestli si z něj dělá legraci nebo ne. Její výrazy zůstávaly seriózní, přitom se ale usmívala.

„Tak mě označili v časopise *Women's Own*,“ řekl. Sofii už se ale nepřiznal k tomu, že si tuhle nálepku sám vymyslel a během telefonního rozhovoru ji navrhl redaktorce jako podtitul člán-

ku. Nebyl si úplně jistý, jestli to byl dobrý nápad – v odborných kruzích si tím vysloužil posměch svých kolegů, zároveň mu to ale přineslo publicitu v dobách, kdy byl přesvědčen o tom, že se k forenzní psychologii už nikdy nevrátí. V té době si potřeboval vybudovat především fungující byznys, a to klidně na úkor všeho ostatního.

A určitě nelhal, když sám sebe takto označil. Alexova klinická práce v kombinaci s několikaletou specializovanou praxí forenzního psychologa pracujícího pro státní zastupitelství mu poskytly širokou škálu různých zkušeností, o které se mohl opřít. Úzkostné poruchy, fobie, deprese, závislosti – Alex si s tím vším dokázal poradit a získal díky tomu jméno. Nechal novináře, aby se toho chytli a replikovali jeho mediální image dál.

S čím se jim ale nepochlubil, byla nezvratná skutečnost, že psychologická intervence nemusí být vždy úspěšná a že věci neprobíhají pokaždé tak, jak si je člověk naplánuje. Alex to na vlastní kůži zažil a šlo o velmi drsnou zkušenost. Jeden z jeho případů skončil naprostou katastrofou. Stáhnout se do soukromé praxe bylo snadné řešení.

„Obávám se, že privátní praxe není práce ve světlech reflektorů,“ zkonstatoval. „Expoziční terapie, behaviorální aktivace, trochu regresní terapie a hypnoterapie.“

„Hypnóza?“ Sofiin úsměv se najednou rozplynul. Něco jí na tom vadilo. „Používáte ji, abyste ovládal lidi?“

„K tomu ji určitě nepoužívám,“ řekl Alex. „To rozhodně ne.“ Její dotaz ho trochu zmátl. „Ale ve správných rukou může být velmi účinná. A lukrativní.“

Sofie ustoupila o krok a podívala se mu na ruce a pak zpátky do očí. Její úsměv už se nevrátil. Chovala se divně, ale navzdory jejím přímým otázkám se Alexovi líbila čím dál víc. Mít asistentku nakonec nemusí být vůbec špatné.

„Tak už dost o mně,“ řekl. Došlo mu totiž, že na ni zase zírá. Odvrátil pohled a rozhlédl se kolem. „Řekněte mi něco o tomhle místě, Sofie. Líbí se vám práce v ZNPO?“

Sofin výraz se změnil a na její tváři se zase objevil úsměv. „Jasně, Oddělení závažných a nebezpečných poruch osobnosti je nejlepší!“ Pokynula rukou k policiče nad svým pracovním stolem, na níž byly vyrovnané knihy a desky, všechny nadepsané tučným písmem ZNPO. „Jsem šťastná, že tady můžu pracovat. No, šťastná možná není asi to nejlepší slovo, ale hodně jsem se toho tady naučila. Bude to dobré pro mou kariéru.“

Alex přikývl, ale nic na to neřekl. Sofina ústa se stále smála, ale oči ne. Něco ji tady trápilo. Alex čekal, až bude pokračovat.

„Naše jednotka je jednou ze čtyř podobných oddělení ve Velké Británii,“ řekla. „Většina z našich svěřenců se dopustila extrémně násilných sexuálních zločinů. Někteří jsou už separovaní, někteří ale stále čekají na evaluaci.“

Alex se zamračil. „Co si myslíte o diagnóze závažné a nebezpečné poruchy osobnosti?“

„No to není žádná klinická diagnóza, samozřejmě, ale spíš obecná nálepka pro vězně, jejichž osobnost a chování je nebezpečné pro společnost – což je, v určitých případech, přinejmenším sporné.“

Alex se usmál. „Že to není ‚žádná klinická diagnóza‘, je naprosto výstižné, přesně tak to vnímám i já, protože nejsou žádné důkazy o tom, že taková porucha jako diagnóza existuje a že existuje příslušná léčba.“

„V praxi se to ale často projevuje jako extrémní případ disociální poruchy osobnosti,“ upřesnila Sofie. „A to už je skutečná diagnóza.“ Zašoukala nohama a podpatky zaskřípaly o podlahu.

„To je pravda,“ řekl Alex. „Takže mi chcete říct, že všech vašich devadesát pacientů na oddělení ZNPO má disociální poruchu? To je tedy pěkné!“

„Ehm, myslím, že ne. Ačkoli u spousty z nich nebyly dokončeny posudky – je možné, že někteří sem nepatří.“

Alex přikývl. Sofie mluvila vzrušeně, takže působila dojmem, jako by byla trochu naspeedovaná, ale byla aspoň upřímná. A velmi dobře věděla, o čem mluví, což by pro Alexe mohlo být užitečné. Dokázal si díky ní udělat přesnější obrázek, jak Vězení Jejicho Veličenstva Whitemoor zvládá případy označené nálepkou ZNPO. Pochyboval, že v téhle kanceláři získá nějaký vhled do psychologického portrétu podezřelého, věděl ale, že na místě, jako je tohle, je třeba udržovat určitou kulturu. ZNPO může sloužit k internaci problematických násilníků na neurčitou dobu a odsouvání vypracování posudku a návrhu léčby pak vede k odkladu návratu vězňů zpátky mezi ostatní vězně, nebo přeřazení do věznice s nižším stupněm ostrahy. Aspoň že Sofie chápala, že ZNPO je spíš politický mechanismus než klinický pojem.

Vyskočil, protože mu zavibroval telefon. V kapse mu zachrastily klíče.

„Omluvte mě,“ řekl Sofii, vyndal mobil a podíval se na displej. Byla to Jane. Díval se ještě několik vteřin na vibrující přístroj a teprve pak hovor přijal.

„Ahoj,“ řekl, vstal a otočil se zády k Sofii, která se taktně posadila ke svému stolu a zapnula obstarožní notebook značky Dell.

„Chtěla jsem tě jenom zkontrolovat, jestli jsi v pořádku,“ řekla Jane. Tón jejího hlasu vyjadřoval zájem a zároveň i určitý chlad. „Jak to vypadá uvnitř ve vězení? Je doktor Bradley fajn? Chtěla jsem se jen ujistit, že je to mezi námi v pořádku. Po tom dnešním ránu. Víš...“

„Jsem v pohodě,“ řekl Alex, kterého trochu podráždilo, že mu volá v pracovní době. Proč mu to vlastně tak vadilo? Chtěla mu dát jen najevo, že se o něj zajímá.

Počítač zapípal a Sofie zašeptala jakousi omluvu.

„Hele, musím už jít,“ řekl Alex. „Právě tady něco řeším.“

„Aha, jasně,“ řekla Jane a její hlas zněl zklamaně. „Můžeme si promluvit třeba později, co říkáš? Cítím se trochu, víš...“

„Musím už jít, Jane,“ řekl Alex a počkal ještě několik vteřin, než zavěsil. Otočil se k Sofii a usmál se.

„Manželka?“ zeptala se Sofie.

„Přítelkyně,“ odpověděl Alex. „Mám jednu ex-manželku, ale moc se nevidáme.“

Sofie se zasmála. „Vypadá to komplikovaně.“

„To taky je,“ řekl Alex a byl rozhodnutý raději změnit téma rozhovoru. „Můžete mi ukázat separační část a celý? Když už nemůžu mluvit s doktorem Bradleyem, mohl bych se aspoň seznámit se zdejšími prostředím.“

„Určitě,“ řekla Sofie a hodila si kabelku na židli. „Budu muset zburcovat ochranku. Potřebujeme eskort a budete tu muset nechat svůj mobil.“

„Bez problémů,“ řekl Alex a odložil ho na stůl. „Vedte mě.“

* * *

Když scházeli po schodech ke stanovišti ostrahy, Sofie z Alexe nespustila oči. Všiml si toho a bylo mu divné, co je příčinou jejího rozrušení.

„Budete ho diagnostikovat?“

„Koho?“

„Jeho. Třináctku. Viktora Lazara.“

Alex zpomalil a otočil se k ní. „Kvůli panu Lazarovi tu přece jsem. Třináctka?“

Sofie přimhouřila oči. „Tak si říkal, když ho sem přivezli. Třináctka. Ano, jste tu kvůli němu.“

Alex byl překvapený její reakcí. „Co o něm vlastně víte?“

Sofie se kousla do rtu. „Moc toho nevím,“ řekla. „Jeho případ je citlivý. Robert má přístup do složky celého jeho případu. Já ne.“ Pokrčila rameny a zrychlila krok.

Ani Alex jeho spis ještě neviděl. Dostal sice ze státního zastupitelství do mailu stručné shrnutí celého případu, bylo mu ale řečeno, že úplné informace dostane až na místě.

Vedle neobvyklých okolností provázejících zatčení a uvěznění Viktora Lazara tu byla ale další záhada – předchozí psycholog, který Viktora vyšetřoval, spáchal během procesu sebevraždu. Doktor Henry Farrell, zkušený klinický psycholog, který měl zakrátko odejít do důchodu, měl s Viktorem v jeho cele asi hodinový rozhovor. Když celu opustil, stěžoval si na bolesti hlavy a odjel pak domů, odkud volal své manželce, která byla zrovna někde ve městě. Během telefonického rozhovoru působil prý zmateně, pronesl několik nesmyslných výroků, které si jeho žena nedokázala přesně zapamatovat, pak vyskočil ze třetího patra a dopadl na betonovou příjezdovou cestu. Přivolaní záchranáři na místě už jen konstatovali smrt.

Alex mohl bezpochyby navrhnout celou řadu teorií, které by vysvětlovaly, proč zdravý a inteligentní člověk spáchá sebevraždu. Spojení této události s Viktorem bylo ale bizarní a probouzelo zvědavost. Viktor byl zřejmě velmi specifická osobnost – potenciálně nevléčitelný psychopat, nebo alespoň podle předběžné zprávy se to tak jevilo. To ale nevysvětlovalo chování doktora Farrella. Ať už obojí nějak souviselo, nebo ne, Alex se rozhodl, že to zjistí.

Alex rozhodně neměl v úmyslu setkat se s Viktorem Lazarem hned, všiml si ale, že se Sofino chování změnilo už při pouhé zmínce o tomto vězni. Vypadala najednou zachmuřeně. Její vzezření kontrastovalo drasticky s entuziasticky naladěnou ženou, která ho před dvaceti minutami tak srdečně vítala. Alexe napadlo, jestli prostě netrpí výkyvy nálad. Tipoval, že se to brzy dozví.

„On ale není váš jediný pacient,“ řekl, aby alespoň na chvíli převedl řeč na jiné téma.

Výraz v Sofiině tváři se rázem proměnil – jako když otočí vypínačem. Její nervozita zmizela a povislá ramena se zase napřímila. „Samozřejmě,“ odpověděla. „Máme tu několik zajímavých vězňů. Jeden z nich třeba neumí vůbec anglicky, což nám trochu komplikuje situaci. Pak jsou tu další čtyři. Jejich osudy jsou opravdu fascinující. Robert během svého předběžného hodnocení došel k závěru, že si tady pobudou asi pěkně dlouho. Já bych mohla mít šťastnější ruku, pokud mi pomůžete.“ Znovu se usmála.

„Obávám se, že tady nejsem kvůli ostatním pacientům,“ řekl. „Doufám, že to ode mě neočekáváte.“

„Pravděpodobně ne,“ usmála se zase Sofie. „Ale za optání člověk nic nedá.“

Alex její úsměv opětoval, a když pak pomalu kráčeli zatuchlými chodbami vymalovanými zelenou barvou, vedoucími do segregáčního sektoru, nemohl z ní spustit oči, ačkoli se o to usilovně snažil. Ve způsobu, jakým mluvila a jak se chovala, bylo něco potměšilého, skrytého. Působila také mnohem zraleji než typická postgraduální výzkumnice na tréninkové stáži.

„Tak jsme tady,“ řekla a stiskla tlačítko bzučáku instalované hned vedle ocelových dveří. Ty se s cvaknutím otevřely a objevil se mladý strážný.

„Nazdar Sofie,“ pozdravil. Vypadal rozhodně mnohem přátelštěji než ochranka u brány a mile se na asistentku usmíval, jako kdyby pro něj její návštěva byla vrcholem celodenního programu. Alex nepochyboval o tom, že to je celkem racionální úsudek.

Muž z ochranky si Alexe prohlédl od hlavy až k patě a úsměv mu poněkud zmrzl na rtech. Alexovy hodinky v hodnotě jeho

měsíčního platu jej příliš nepotěšily. Neodpustil si rýpavou poznámku.

„Nový přítel, Sofie?“

„Nový kolega. Simone, seznam se s Alexem... chci říct, s doktorem Madisonem. Doktor Madison je náš konzultant.“

Oba muži si podali ruce. Simon si přitom odfrkl a pokusil se vymáčkout z Alexovy ruky poslední zbytky životních šťáv.

Alex se usmál a nic neřekl.

„Tvůj kolega tady dneska není?“ zeptala se Sofie a podívala se za Simona skrz otevřené dveře strážnice.

„Damian? Ne, dneska marodí. V poslední době na něj není moc spoleh. Nemám tady vůbec lidi.“

„Ach, dobře. No, chtěla bych Alexovi ukázat segregační sektor,“ pokračovala Sofie. „Aby tu trochu nasál atmosféru.“

„Bez problémů,“ řekl Simon a pustil Alexovi ruku. „*Atmosféra* je tady ale stejná jako ve všech ostatních kriminálech. Je to tady samá verbež. Sofie, říkám ti pořád, že jsi příliš milá holka na to, abys trávila čas s těma zrůdama.“

Alex se jízlivě pousmál. Šlo o typickou situaci, v níž se lékařský personál ve věznicích v drtivé většině ocitá. Lékaři jsou laskaví, chtějí se o vrahy a násilníky starat a léčit je. Dozorci jsou ale vždycky drsní, připravení na okamžitou akci, dychtiví chránit ostatní před společným nepřitelem. Alex tohle velmi dobře znal a nenechal se tím vykojetit. Nebude tu ostatně příliš dlouho, aby se tím musel zabývat. Nejlepší strategií bude poskytnout strážcovu nafoukanému egu náležitou pochvalu.

„No máte asi pravdu,“ řekl a přikývl. „Jsou tady dost nebezpeční lidé. Myslím, že většina z nich sem patří. Ale, mimochodem, bude stejně fajn, že nás pustíte dovnitř.“

Simonova tvář se uvolnila. Měl konečně spojence. „Říkal jsem ti to,“ obrátil se na Sofii. „I tvůj šéf se mnou souhlasí.“

Sofie se podívala překvapeně na Alexe.

„Já nejsem Sofiin šéf. Jsem tady jen na pár týdnů. Ale i tak bych se tady chtěl porozhlédnout,“ řekl Alex. „Zvládnete to?“

„Samozřejmě,“ řekl Simon a znovu si odfrknul. Zatáhl posuvné dveře strážnice a zamkl je velkým klíčem, který mu visel na objemném svazku přípevněném na opasku. „Pojďte za mnou. Je to malá jednotka. Držte se u mě a ignorujte, pokud začnou řvát. Máme tady taky šest všivejch ilegálů čekajících na deportaci a buďte si jistý, že neodjedou, aniž by někomu nedali do huby.“

„Možná jsi chtěl použít spíš výraz *vězni*, ne?“ opravila ho Sofie. „A jsou zde proto, že je vrátili do vazby.“

„Říkej si tomu, jak chceš,“ opáčil Simon a zabzučel u dalších dveří vedoucích do křídla budovy, kde se nacházela separace. „A jsme tady,“ řekl. „Separační sektor. Pro většinu je to jenom přechodné ubytování. *Vězni* se tady ocitají z nařízení soudu, protože porušili zákon – všechno možný od rvačky až po vraždu. Víím, že vy doktoři nejste nadšený z toho, že tady zavíráme tyhle vězně dlouhodobě, někdy ale nemáme na výběr. Dát je do samovazby a oddělit od ostatních představuje jedinou možnost, jak zajistit bezpečnost.“

Alex měl před sebou dlouhou šedou chodbu s dvěma řadami hnědých dveří po obou stěnách ve zhruba třímetrových rozestupech. Na podlaze byly vyryté černé stopy po kolech vozíků a postelí, přemísťovaných zřejmě sem a tam, které občas naznačovaly stopy zápasu. Pach desinfekce zde byl ještě silnější a mísil se zatluchlým tělesným zápachem. Denní světlo procházelo filtrem řady vysokých, špinavých oken. Dominovalo tu ale především světlo zářivek vrhajících všemi směry oranžové odlesky, jež Alexe nutily, aby přimhouřil oči a mžoural kolem sebe. Na konci chodby, přímo proti nim byly jediné dveře. Byly natřené matnou červenou barvou, dole otlučené a kolem okénka špěhyrky značně špinavé.

„Tak tam je Třináctka,“ řekla Sofie. „Viktor Lazar. Ta koncová cela.“

Alex přikývl a všiml si, že se Sofie opět kouše do rtu. Bylo na ní vidět, že se zdráhá jít dál.

„Můžu?“ zeptal se Alex strážného a ukázal do chodby.

„Třináctku?“ zeptal se Simon. „Určitě. Tady nepotřebujete moje svolení. Máte právo podívat se jakoukoli špehýrkou, kterou si vyberete. Nezkoušejte ale nikoho naštvat. Na sedativa nemáme dneska dostatek personálu.“

„Sedativa?“ Šlo o standardní praxi, kterou Alex dobře znal, ale stejně se při zmínce o nich zamračil. Podávání uklidňujících prostředků namísto léčby bylo standardní reakcí na podfinancování věznic a nedostatek kvalifikovaného personálu.

„Lorazepam, nebo co nám tam vy doktoři ukuchtíte,“ vysvětlil Simon. „Sedativa jsou běžná věc, když se nechtějí uklidnit. Po nich pak normálně usnou, třeba na osm hodin. Děláme to fakt často.“

Alex zdvihl obočí, ale neřekl nic. Kromě Viktora ho ostatní vězňové opravdu nezajímali, a proto ho to táhlo ke koncové cele. Ačkoli nemohl samozřejmě provést vyšetření a vyhotovit posudek, věděl, že určitě neuškodí, když se alespoň podívá, jak jeho pacient vůbec vypadá.

Najednou si uvědomil, že nevědomky kráčí přímo k cele Viktora Lazara, našlapuje tiše na betonovou podlahu, jako kdyby hrozilo, že každý zvuk probudí skryté bestie vykukující za zamčenými dveřmi.

Ozval se kovově zvonivý zvuk, který ho vylekal tak, že sebou bezděky trhnul a ustoupil stranou. Dvě rány na dveře, po nichž následovalo zavytí a smích. Nebylo to z Lazarovy cely. Navzdory Alexově úzkostlivému našlapování se probudil k životu další vězeň.

„Přišel sis zašukat?“ ozval se tlumený hlas jakési osoby za silnými dveřmi. Znovu zakvílel a opakoval stále dokola tytéž obscenity.